

1

Choco krabde ongeduldig met een hoef op de grond. 'Wanneer gaan we nou?'

Vanaf zijn rug kringelde de geur van taart en appels in zijn neus. Lotte had twee tassen gevuld met allerlei lekkers en die links en rechts aan zijn zadel gebonden. Als hij nog langer moest wachten, kon hij zich niet meer inhouden en zou hij die tassen gewoon moeten openmaken.

Maar dan zouden Lotte en Sara boos zijn en zou die gave buitenrit met picknick misschien niet doorgaan. Bovendien kreeg hij dan vast zijn avondportie haver niet van Vrouw Veldman... Genoeg reden dus om nu EINDELIJK te gaan.

'Doe niet zo ongeduldig,' zuchtte Koekie. 'Je lijkt wel een veulen!'

'Jij hebt mooi praten!' Die o zo brave Koekie was weer eens irritant verstandig. 'Jij hebt geen

taart op je rug waarvan de geur in je neus kriebelt!

Koekie grinnikte. “Choco” en “taart” wordt “chocoladetaart”!

Haha, die kletskoekie! Choco draaide zich om naar Berend, die in Pauls zakken naar koekjes zocht. Ook hij had zo te zien geen haast. En waar was zijn vriend Bruno de hond? Choco liet zijn hoofd zakken om tussen zijn benen door te gluren. Aha, hij zat vlak achter hem.

‘Bruno! Slaap je?’ siste Choco.

Bruno geeuwde. ‘Nee, hoezo?’

‘We moeten gaan! Ga alsjeblieft Lotte en Sara halen.’

Bruno geeuwde nog een keer en stond toen langzaam op. ‘Als jij het zegt.’

Kort daarna hoorde Choco Bruno blaffen. ‘We willen weg!’ kefte de hond. Het had wel wat overtuigender gekund maar omdat de tweebeners er direct daarna aankwamen, zei Choco er niets van.

‘Is er iets gebeurd?’ vroeg Lotte bezorgd en ze bekeek hem en zijn vrienden van alle kanten.

‘Hebben jullie soms iets doms gedaan?’

Choco snoof. Hoe konden ze hier vastgebonden nu iets uithalen? Hij wilde nu gewoon weg, maar helaas verstond Lotte geen para-dentaal. En bovendien DEDEN ZE NOOIT IETS DOMS. Ze hadden altijd een plan... hij wel tenminste!

‘Ik had me zo op het ritje verheugd,’ zuchtte Sara.

Paul schudde zijn hoofd. ‘Ach, er is vast niets. Ze zijn alleen een beetje ongeduldig. Waarschijnlijk willen ze gewoon weg, net als wij.’

Heel goed, Paul, grijnsde Choco in zichzelf, jij wordt nog eens een echte ponykenner.

Eindelijk stapte Lotte op zijn rug. Sara en Paul liepen naar Koekie en Berend en stegen ook op. Vanuit het keukenraam zwaaide Vrouw Veldman hen uit. ‘Goed uitkijken, hoor!’

‘Dat doen we toch altijd!’ hinnikte Choco terug. Maar waar ze vooral naar uitkeken, was een mogelijk spannend avontuur. Samen met Bruno ging hij vooroplopen. Berend en Koekie sjokten achter hen aan. Misschien kwamen ze

onderweg wel paarden van Donderwolk tegen en konden ze die wat opjagen.

‘Als we weer paarden van Donderwolk zien, ga ik er niet achteraan, hoor,’ zei Koekie achter hen.

Kon hij soms gedachten lezen? Choco snoof alleen maar als antwoord. Als het zover was, deed die bonte shet toch wel mee.

‘K ook nait. ‘K wol gain probleem’n,’ zei Berend, die helemaal achteraan slofte.

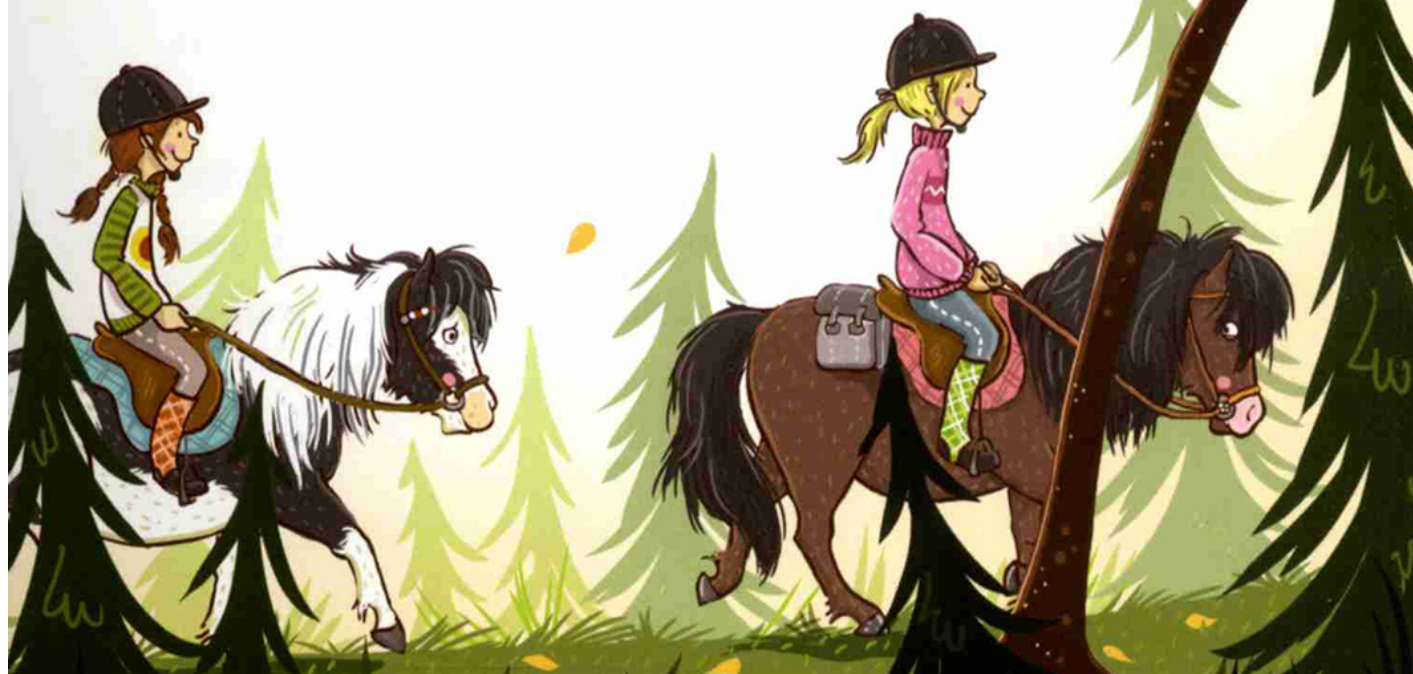
Dat was weer typisch die boerenbergpony: alleen maar langzaam sjokken en zich vooral niet moe maken! Terwijl een beetje tempo heel goed zou zijn voor Berend met zijn dikke buik.

‘Ik zie er niet een,’ mompelde Choco terug. ‘Rustig maar.’ Hij sprong over een omgevallen boomstam. Lotte gaf vanaf zijn rug een gilletje.

‘Bovendien ben ik nu toch een rijpony. Die haalt niets stoms uit,’ voegde hij er lachend aan toe.

Toen ze door een beekje waren gelopen – behalve Berend, die er met een juichende Paul overheen sprong omdat hij een hekel had aan natte voeten –, leidde Lotte Choco het bos in. Zijn hoefjes zakten in de zachte bosgrond en de lucht van hout en aarde kriebelde in zijn neus. De bladeren begonnen al te verkleuren. In de boomtoppen tjlpten de vogels naar hen, maar helaas verstond Choco er geen woord van. Ze zaten veel te hoog en het dialect van sommige vogels was gewoon echt niet te verstaan. Piep, piep, kras, kras... Op die maat bewoog hij zijn hoeven.

Lotte trok aan de linkerteugel. Braaf sloeg Choco het eerstvolgende pad in. Tussen de boomstammen door dook een wei op.

Toen ze dichterbij kwamen, riep Lotte: 'Kijk, Sara, daar is ons picknickplekje.'

'Daar al?' vroeg Sara verbaasd. Dat was ook wat Choco dacht. Hadden ze niet nog wat langer kunnen rijden? In galop en zo?

'We hadden best wel even wat kunnen galopperen,' mokte Koekie achter hem. 'Toch, Berend?'

'Ja, moar 't gras doar liekt wel heul zappug!'

'Waar blijft de taart?' wilde Paul vanaf Berends rug weten.

Was gulzigheid soms besmettelijk? Grinnikend liet Choco zich door Lotte naar de wei leiden. Sara en Paul waren al afgestegen en deden zijn vrienden het hoofdstel af.

'Geen domme dingen doen,' droeg zijn favoriete tweebener hem op, toen ze hem van zijn hoofdstel bevrijdde.

Pff, wat dacht Lotte wel niet? Choco zette zijn neusgaten wijd open en gaf er nog een chagrijnige grom achteraan. Lotte klopte hem

lachend op zijn achterste. 'Smul maar lekker van dat sappige gras.'

Choco moest toegeven dat het gras er niet slecht uitzag, al was het natuurlijk niet te vergelijken met de taart en appels... Maar natuurlijk had Lotte dat lekkers van zijn rug gehaald.

Dus ging Choco bij Berend en Koekie staan en trok hier en daar een polletje uit de grond. Eigenlijk hield hij wel van het bos. Maar vandaag kreeg hij op de een of andere manier een onrustig gevoel in zijn buik.

'Waar is Bruno eigenlijk?' vroeg hij, en hij draaide zijn oren naar links en naar rechts.

Koekie en Berend keken op en snoven.

'Hij is hier in de buurt. Ik ruik hem,' zei Koekie.

'Wat 'n stank,' stelde Berend vast. Hij trok zijn neus op. 'Is dat Bruno?'

Choco zoog de lucht op met zijn neus. 'Nee, dat is Bruno niet. Dit stinkt nog erger dan kippen!'

'Maar wat is het dan?' Koekie trippelde zenuwachtig snuivend om hem heen.

Dat wist Choco ook niet. Hij had het al eens eerder geroken in het bos, maar had geen idee waar de lucht vandaan kwam. In ieder geval stonk iemand hier gigantisch.

Hij keek en luisterde opnieuw naar alle kanten. Waar was zijn vriend de hond toch? Het was helemaal niets voor hem om zo maar te verdwijnen.

Behalve op de boerderij natuurlijk. Daar verdween hij het liefst meteen naar zijn slaappleaats in de schuur.

‘Bruuuunoooo!’ hinnikte Choco luidkeels.

Het volgende moment begon de struik naast hem te schudden. Choco sprong geschrokken opzij. ‘HÉÉÉ!’

‘Een struikspook!’ gilde Koekie, en hij dook boven op hem.

‘Spook’n?’ Berend zuchtte geërgerd. ‘Wat ’n lareikouk. Kiek moar noar Oskar. Spook’n bestoan nait.’

‘Wat bazel je nou over Oskar?’ brieste Choco, en hij duwde Koekie van zich af. ‘Waarom beweegt die struik daar en waarom stinkt het hier zo? Dát wil ik weten!’